

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

8

锦衣当国

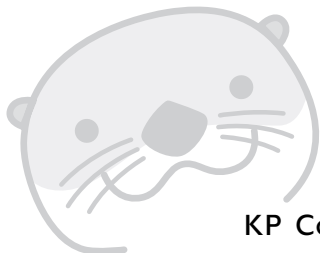
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี๋เล่อ

แปล

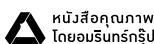
KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

อย่าเห็นว่าเขาเป็นพวกอ่านแต่ตำรา ความจริงคิดอ่านจับไวไม่น้อย

- เทอเปี้ยไป

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ทำการค้าก็ประสบความสำเร็จ ทำการศึกก็ชนะทุกแมตช์ ทำการเจรจา ก็ไม่เคยตกเป็นรอง เล่นเอาเรา ๆ คนอ่านไม่รู้จะเอาใจช่วยยังไงเลยทีเดียว คนอะไรเก่งเสียจนน่าหมั่นไส้ เริ่มเข้าใจแล้วคิดว่าทำไมพวกในเมืองหลวงถึงไม่ชอบหวังทงกันนัก นี่ถ้าแอบหวังให้พระเอกของเราเจอศัตรูที่ไม่สามารถต่อกรได้ จะผิตไหมเนี่ย

ดูเหมือนว่าความคาดหวังของเราจะเป็นจริงเร็วทันใจ เพราะในเล่มนี้ปรากฏ ศัตรูทางธุรกิจซึ่งก็บอกไม่ถูกว่าเป็นหน้าใหม่หรือหน้าเก่า แต่เอาเป็นว่าสามารถ สร้างความลำบากให้หวังทงได้อย่างแท้จริง เมื่องานนี้หวังทงไม่สามารถโต้กลับ อย่างเปิดเผยได้ ทั้งยังไม่สามารถส่งจดหมายไปฟ้องร้องเต้ได้ด้วย เอาละสิ หวังทงจะรับมืออย่างไร ไปติดตามกันในเล่มได้เลย

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 449

ตระกูลอวีที่เฟื่องฟู

กลางเดือนสามเป็นต้นไป เทียนจินค่อย ๆ ร้อนขึ้น กรมทหารแม่ไม่ยอม แต่ในเมื่อเทียนจินสร้างความดีความชอบ และส่งคนระดับหัวหน้าสองคนจากสำนักตรวจสอบมาตรวจหัวพวกอันตาทั้งหมดแล้ว ซึ่งก็ตรวจไม่พบปัญหาอันใด จึงได้เขียนรายงานขึ้นไป เทียนจินมีม้าเร็วไปที่เมืองหลวง หวังทงยอมได้ข่าว นายกองพันหวังได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการสำนักองครักษ์เสื่อแพรเป็นที่แน่นอนแล้ว

แผนการตั้งสำนักศึกษาเพื่อสอนทำการค้าก็ได้หารือกับแต่ละร้านในเทียนจินเรียบร้อย ทุกคนต่างเห็นชอบว่าดีมาก กำลังขาดแคลนคนงาน แต่เดิมก็รู้สึkyungยากอยู่ไม่น้อย มีทางแก้ที่ดีเช่นนี้ยอมทำให้ทุกคนยินดีอย่างยิ่ง

ตอนนี้ทุกคนมีเงินทองในมือไม่น้อย สร้างสำนักศึกษาใหญ่โต สนับสนุนค่าอาหารพร้อม เงินที่จ่ายไปไม่เท่าไรเลย นับประสาอันใดกับการที่คนเรียนสำเร็จยังเอามาใช้งานได้อีก

หลังเปิดทะเล ร้านสามนทีก็ได้ติดต่อกับร้านอื่นอีกสิบกว่าร้านเตรียมขนสินค้าไปเมืองเหลียวโจวทางทะเลกัน แต่การขาดแคลนเรือก็ยังคงเป็นปัญหาเช่นเดิม รอเรือเดินทะเลมาจากใต้ชนสินค้าลงแล้ว ยังต้องดูว่าอีกฝ่ายมีเวลาวางไปทางเหนือกันไหม ด้านหวังทงก็ยังคงเสาะแสวงหาช่างต่อเรืออยู่เหมือนเดิม

ช่างชาวโปรตุเกสเริ่มปรับตัวกับชีวิตที่เทียนจินได้แล้ว แม้ว่าตอนนี้พวกเขา

ยังไม่ค่อยมีอิสระกันนัก เข้าออกก็ยังมีคนคอยตรวจค้นจับตา แต่ก็ได้ค่าแรงมากกว่าเมื่อก่อนหลายเท่า ยังได้เดินไปมาในพื้นที่การค้าที่แสนจะเจริญรุ่งเรืองนี่อีก ทำให้ทุกคนมีความหวังขึ้นอย่างมาก

ทั้งซานจากหน่วยตรวจสอบทางน้ำรวบรวมกำลังคนกลุ่มใหญ่จากหมู่บ้าน ประมงมา ตอนนี่เริ่มเรียนรู้สมรรถนะแต่ละด้านของเรือกวางบินลำนั้น

พวกทหารโปรตุเกสสืบนายที่ติดตามหวังทงไปร่วมรบนอกด่านมาก็ยังคงสงบเยียบเหมือนเดิม แม้ว่าจะออกจากเขตกักกันมาอยู่ที่ที่ทำงานที่หวังทงตั้งขึ้นใหม่ ทว่าพวกเขาคนน้อย ทุกวันได้แต่ฝึกฝนพละกำลัง หวังทงแจกเบี้ยหวัดให้ตามที่ทหารกองกำลังห่วยได้รับ ทหารต่างชาติพวกนี้ได้แสดงความสามารถให้เห็นแล้ว เพียงแต่หวังทงตอนนี้ไม่มีเวลาให้ความสนใจเรื่องของพวกเขา

ร้านค้าหนังของตระกูลลีได้หน้าร้านที่ดีที่สุดของเขตการค้าไปครอง เพิ่งเริ่มเปิดกิจการก็ขายดีมาก หนังแต่ละสีแต่ละแบบล้วนเป็นที่ชื่นชอบของพวกพ่อค้าอย่างที่สุด ชนส่งออกทะเลไปขายได้ก็ทำอะไรได้มากมายหลายอย่าง

เป็นไปตามที่หวังทงคาด รถผงต่างสองคันนั้นทำเงินได้ เมื่อส่งกลับไปหมา่อวินพ่อบ้านของแม่ทัพพม่าฟางแห่งเมืองเซวียนผู้ก็มาเทียบเงินด้วยตนเอง ตระกูลหม่าคิดจะร่วมทุนกับหวังทงเปิดร้านค้าที่เทียบเงินเพื่อนำสินค้าหลากหลายในพื้นที่ตอนเหนือมาขาย หวังทงเดว่าสินค้าในพื้นที่ที่ว่าน่าจะเป็นผงต่าง

ร้านสามหนี่ส่งคนไปเมืองเซวียนผู้แล้ว ความต้องการสินค้าทางนั้นแม้ว่าไม่ได้มากเหมือนที่เมืองเหลียวโจว แต่ก็ไม่น้อยเช่นกัน ประเด็นสำคัญคือแต่ละร้านในเมืองเซวียนผู้ไม่ได้เป็นตัวแทนเพียงแค่นั้นเอง เบื้องหลังยังมีสายสัมพันธ์กับเผ่าต่างๆ บนทุ่งหญ้า ความต้องการสินค้าก็ย่อมมีพอสมควร

วันที่ห้าเดือนสี่ ทางเมืองเหลียวโจวส่งคนนำสินค้าหลากหลายจากตอนเหนือมาถึง ยังมีไม้ท่อนใหญ่ที่มัดเป็นแพมาอีกจำนวนมาก

ไผ่หูลินมาถึงเฟินโจวก็วันที่ยี่สิบห้าเดือนสามแล้ว พักที่โรงเตี๊ยมใหญ่ที่สุดในเมือง ทุกวันส่งคนไปขอพบตระกูลอวี หย่งเซ็งป้อ ตระกูลคู่มั่นอ่องลู่

พ่อค้าซานซีที่ทำการค้าชายแดนและเกลือตอนนี้นับเป็นการค้ามูลค่า

มหาศาลบนแผ่นดินต่ำหึง เมืองเฟินโจวและเมืองไต่หยวนเป็นศูนย์กลาง การค้าขนซี

อย่าเห็นว่าเฟินโจวเป็นเพียงเมืองเล็ก ๆ แต่ก็ได้เจริญด้อยกว่าเมืองต้าถง หรือเมืองไต่หยวนเลยแม้แต่น้อย เมืองหลวงและหนานจิงทรูทราฟฟ้า ที่นี้ ก็ไม่ได้แตกต่าง ไฉฟูหลินอยู่โรงเตี๊ยมแบบเรือนเดี่ยวเหมือนกับบ้านพักตากอากาศ ของคหบดีใหญ่ ทุกวันอาหารชั้นเลิศไม่ขาดตกบกพร่อง

ตอนเริ่มตื่นไฉฟูหลินมาเฟินโจวก็ยังสบาย ๆ แต่ทุกวันผ่านไปอารมณ์ก็ยิ่ง คุกรุ่น วันที่ห้าเดือนสี่ผู้ติดตามเขาก็หีบเทียบเชิญเข้ามาพบไฉฟูหลินด้วยอาการ คอตก พอเข้ามาก็ก้มหน้าก้มตากล่าวว่า

“นายท่าน ตระกูลอี่ยังไม่ยอมให้ข้าน้อยเข้าไป เทียบเชิญไยนคินมา”

เดิมไฉฟูหลินกำลังดื่มน้ำแกงเม็ดบัวอยู่ในห้อง ได้ยินรายงานของผู้ติดตาม ดวงตาก็เบิกกว้างก่อนจะขว้างชามน้ำแกงเม็ดบัวในมือทิ้งอย่างแรง ผู้ติดตาม กระโดดหลบด้วยสัญชาตญาณ น้ำแกงเม็ดบัวหกกระจายเต็มพื้น

ได้ยินเสียงเคลื่อนไหว ผู้คุ้มกันด้านนอกผู้หนึ่งก็แก้มประตู มองไปด้านใน แวบหนึ่งแล้วก็รีบปิดประตู ไฉฟูหลินชี้หน้าด่ากราดว่า

“เลี้ยงเสียข้าวสุก! ให้ของแดงคนเฝ้าประตูไปเท่าไรกัน หรือเจ้าแอบ ยักยอกไว้!”

ผู้ติดตามได้ยินก็รีบคุกเข่าหมอบลงกับพื้น

“นายท่าน ของแดงสามร้อยตำลึง ข้าน้อยไม่ได้แอบอมไว้แม้แต่เม็ด ข้าน้อยยังแอบรับปากไปว่า หากส่งข่าวเข้าไปรายงานได้ จะให้เขาเพิ่มอีกสองร้อย ตำลึงด้วยซ้ำ”

ไฉฟูหลินหอบหายใจแรง ตวาดถามว่า

“ห้าร้อยมันยังไม่เอารี!”

“นายท่าน มันเอา เข้าไปรายงานครั้งหนึ่ง แต่ตอนออกมาก็เอาเงินไปใส่ ข้าน้อย ดูท่าทางแล้วคงโดนลงโทษมา”

ได้ยินเช่นนี้ไฉฟูหลินก็ตบโต๊ะอย่างแรง ตวาดด่าเสียงดังว่า

“ใส่หัวไป! ใส่หัวไปให้หมด ให้เป้าจื่อเข้ามา!”

ผู้ติดตามรีบตะเกียกตะกายออกจากห้องไป ผู้คุ้มกันด้านนอกรีบเข้ามา พอปิดประตูโผล่หูหลินก็สงบลงก่อนจะกระซิบว่า

“เป่าจื่อ เจ้าเข้าไปดูข้างในที ดูว่าพี่รองเข้าเป็นอย่างไรบ้าง”

ชายที่ถูกเรียกว่าเป่าจื่อเงยบงก สายหน้ากระซิบตอบว่า

“พวกผู้คุ้มกันตระกูลอวี้อ้วนเป็นทหารในตระกูลฝึกกันมา บุตรชายคนเล็ก ตอนนี้นำปฏิบัติหน้าที่ที่เมืองต้าถง ทุกปีก็จะเปลี่ยนผู้คุ้มกันที่เก่งกาจมาให้ครั้งหนึ่ง ดังนั้นในจวนจึงป้องกันแน่นหนา เข้าไปยากมาก หากเข้าไปจริง เกรงว่าถูกจับได้ และเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาอีกจะส่งผลต่อนายท่านและนายท่านรองทางนั้นนะขอรับ”

โหลหูหลินสวดคำเบา ๆ ก่อนจะกัดฟันกรอดพูดว่า

“นี่จะไม่ไว้หน้ากันจริง ๆ ไช้ไหม ก็แค่เรื่องเงินทอง ทำจนรุ่นวายยุ่งยาก เพียงนี้ เป่าจื่อ พรุ่งนี้เจ้าไปดู...”

ตระกูลอวี้อ้วนของหย่งเซียงป้อนับเป็นพระญาติจากการเป็นคู่หมั้นของอ้องลู่ เมืองเฟินโจว ตระกูลเขาใหญ่ที่สุด แต่จวนก็พาเข้าไปครึ่งเมืองแล้ว โรงบ้านนอกเมืองยังไม่ต้องพูดถึง

จวนชั้นสูงมียศถาบรรดาศักดิ์ในเมือง นอกจากนายและป่าวในบ้าน จะพักอาศัยในเรือนพิเศษแล้ว ยังมีเรือนสำหรับแขกโดยเฉพาะ แน่หนอนว่า ยังมีคุกสำหรับลงทัณฑ์ส่วนตัวด้วย

สาวใช้ในจวนระยະนี้มักจะคุยกันเรื่องหนึ่ง ว่าในจวนมีแขกพิเศษผู้หนึ่ง ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงถูกกักตัวไว้ นายท่านสั่งให้เฝ้าเอาไว้ในเรือน ไม่ให้ผู้ใดเข้าออก

อาหารที่ส่งเข้าไปแรกเริ่มเป็นอาหารชั้นหนึ่ง ตอนนี้นำเปลี่ยนเป็นยาแยกว่า ระดับล่าง ผู้ที่การข่าวจับไว้น้อยบอกอีกไม่กี่วันก็จะส่งเข้าคุกแล้ว

หย่งเซียงป้อสถานะใดกัน แม้จะสั่งทหารคนในจวนก็ยอมปิดบังได้ คนในบ้าน คาดเดากัน แต่ไม่กล้ากล่าววาจาจากความ พ้อบ้านสองคนในจวนมักจะแฉะเวียน ไปดู เรื่องนี้จึงยังไม่แน่ชัด

ขณะโหลหูหลินระบายอารมณ์อยู่ในโรงเตี๊ยม พ้อบ้านใหญ่จวนหย่งเซียงป้อ ก็กำลังอยู่หน้าประตูเรือนของ ‘คนที่ถูกคุมตัว’ หัวหน้าผู้คุ้มกันหน้าประตูหักทลาย

อย่างนอบน้อม

“พ่อบ้านใหญ่ ไม่ใช่ว่าข้า่น้อยไร้มารยาท แต่นายท่านสั่งมา ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องได้รับป้ายจากนายท่านมาก่อน”

“ป้ายอยู่นี้แล้ว พวกเจ้าทำได้ถูกต้อง ประตูนี้นี้เฝ้าให้แน่นหนา ไม่มีป้ายของนายท่าน ผู้ใดก็ไม่อาจเข้าออก”

พ่อบ้านใหญ่ควักป้ายออกมา ยังกล่าวกับผู้คุ้มกันอีกสองสามคำ หัวหน้าผู้คุ้มกันก็ขอบคุณอย่างนอบน้อม ตรวจสอบป้ายอย่างไม่หละหลวม ตรวจสอบเสร็จก็ออกคำสั่งให้ไขกุญแจเปิดประตู

มีคนตามพ่อบ้านเข้าไป ด้านในเป็นเรือนสองชั้น ไม่ได้ใส่กุญแจไว้ ทว่าด้านนอกกำแพงทุกห้าก้าวจะมีหอ نگหวัด หนีไม่พ้นอย่างแน่นอน

พอเข้าประตูไปยังไม่ทันถึงห้องด้านใน ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งก็ออกมาต้อนรับ ยิ้มพลางประสานมือกล่าวว่า

“พี่ชื่อฟู ไม่เจอกันนาน วันนี้โยจึงมีเวลามาที่นี่”

พ่อบ้านใหญ่โบกมือให้ผู้ติดตามออกไปรอด้านนอก กล่าวน้ำเสียงราบเรียบว่า

“นายท่านรอง คนของเรากำลังเจรจากับคนทางเหนือพวกนั้น ตายไปหลายพัน อย่างไรก็ปิดไม่มิด แต่พวกท่านชานยังอยู่ที่ภูปี¹ ยังพอมีเวลาแก้ตัว”
ชายวัยกลางคนผู้นั้นพยักหน้ายิ้มๆ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนที่ถูกขังไว้ ทางนั้นกล่าวจบ เขาก็รับคำว่า

“รบกวนท่านป้อด้วย เกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ พวกเราทางนั้นเองก็คิดไม่ถึงเสียเงินเท่าไรไม่ว่า ขอเพียงเปิดตัวเลขมา ทางเมืองหลวงย่อมจ่ายไหว”

พ่อบ้านใหญ่ส่ายหน้า ถอนหายใจกล่าวว่า

“เหล่าหลิน เจ้ายังใจเย็นได้อีกนะ กล่าวตามตรง หากทางเหนือไม่คิดจะสงบลงเช่นนี้ หัวเจ้าเองก็ยากรักษาไว้”

¹อาณาจักรที่ซึ่งจันทรสถานขึ้นบนที่ราบสูงทิเบต ระหว่าง ค.ศ. 633 - 842 ต่อมาจีนนิยมเรียกทิเบตว่าภูปี

“เฮ้อ ข้าคิดไม่ถึงเลยว่าจะเกิดเหตุผิดพลาดใหญ่เช่นนี้ได้ หัวพวกนั้น จะอะไรนักหนา พวกเราสองฝ่ายอย่าแตกกันด้วยเรื่องนี้ดีกว่า”

ขณะกำลังกล่าวอยู่นั้น ด้านนอกก็มีคนส่งเสียงดังเข้ามาว่า

“พ่อบ้านใหญ่ คนของร้านหย่งเซ็งที่เทียบเงินมา มีเรื่องด่วนรายงาน”

พ่อบ้านใหญ่ลุกขึ้นกล่าวอ้อลา พอออกไปด้านนอกก็ใส่กุญแจใหม่ รอยยิ้ม นุ่มนวลบนใบหน้าชายวัยกลางคนจางหายไปทันที ผู้ติดตามสามคนด้านใน เดินออกมา ชายวัยกลางคนเอ่ยถามว่า

“มีโอกาสไหม”

“ด้านนอกรักษาการณ์แน่นหนา ไม่มีช่องโหว่แม้แต่น้อย”

ห้องโถงใหญ่จวนหย่งเซ็งป้อมีชายในชุดหรรุหรานั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน ด้านหนึ่งเป็นชายวัยกลางคนสองคนแต่งกายภูมิฐาน อีกด้านหนึ่งเป็นพ่อบ้านใหญ่ ผู้หนึ่ง ที่หน้าประตูมีเด็กหนุ่มมอมแมมคุกเข่าอยู่พรั้งว่าพันว่า

“นายท่านๆ พ่อบ้านชีวิตกับเถาแก่ที่ร้านตรวจดูผงต่างพวกนั้นแล้ว นอกจาก ทางเหนือแล้ว ที่อื่นยอมไม่มีสินค้ายี้เช่นนี้...”

“เป็นไปได้ไหมที่ใครในร้านแอบลักไปขายเอง”

ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งเอ่ยถาม เด็กหนุ่มโงกศีรษะรายงานว่า

“เรียนนายท่าน พ่อบ้านชีวิตตรวจสอบสินค้ายี้ในร้านสามรอบ ยังตรวจบัญชี อีกหลายรอบ เป็นไปไม่ได้ที่สินค้ายี้ในร้านจะไหลออกไปได้”

สีหน้าทุกคนในห้องเริ่มร้อนใจ พวกเขาน้องไปที่ผู้อาวุโสที่สุดในนั้น ผู้อาวุโส ในชุดหรรุหรานีบบไปพักหนึ่งก่อนจะเอ่ยว่า

“ส่งคนไปถามป้ออวี่ที่นั่นว่ามีผู้ใดทำการค้ายี้ไหม... ซื่อฟู เจ้าไปจัดการ ดูแลตระกูลลนทางนั้นให้ดีขึ้นหน่อย”

ตอนที่ 450

ตัดเส้นทางเงินทอง ถือเป็นความแค้นยิ่งใหญ่

พ่อบ้านใหญ่นำคนส่งข่าวออกไป ชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ข้างชาย อาวุโสในชุดทหารผู้นั้นยกมือขึ้นโอบรอบ ๆ รोजนสาวใช้และคนงานถอยห่างออกไปก็เอ่ยขึ้นว่า

“ท่านพ่อ ตระกูลหลินครั้งนี้ก่อเรื่องใหญ่ พวกเราไม่สู้ถือโอกาสนี้ ตัดสัมพันธ์ทิ้ง พวกเขาทั้งตระกูลเหมือนคนบ้า เชื่อถือไม่ได้จริงๆ”

ชายอาวุโสขมวดคิ้วเอ่ยว่า

“แหล่งที่มาของเงินทองตระกูลเราเจ็ดส่วนก็มาจากเขตปกครองเหนือ และยังต้องอาศัยตระกูลหลิน จะตัดได้อย่างไร ตัดไปแล้วพวกเราคนเยอะขนาดนี้ จะเอาอะไรกินอะไรใช้กัน!”

“พี่ใหญ่ ไม่ใช่ที่ท่านไม่รู้ น้องเล็กฝึกทหารอยู่ทางนั้นใช้เงินไปราวกับสายน้ำ ในราชสำนักแต่ละคนก็ปากกว้างกระเพาะโต ยังต้องเบิกทาง หากไม่มีบรรณาการ จากตอนเหนือและเขตปกครองเหนือพวกนั้นมา จะจ่ายไหวได้อย่างไร”

ชายวัยกลางคนอีกผู้หนึ่งแทรกขึ้น ชายคนแรกที่พูดถอนหายใจพลาง กล่าวอย่างจริงจังว่า

“ท่านพ่อ น้องรอง ยังจำเมื่อยี่สิบสามสิบปีก่อนตอนพวกเราอยู่ต่ำถาง กันได้ไหม กินอยู่เทียบกับตอนนี้ก็ราวฟ้ากับดิน แต่มีชีวิตสุขสบายกว่ามาก เรามีโรงบ้านหลายแห่ง หากน้องเล็กไม่หาเรื่องใส่ตัวอีก พวกเรากินค่าเช่าที่นั่น

ทำการค้าเป็นเรื่องเป็นราว ไม่ใช่ชาติเหมือนกันหรือ รอให้ยู่ออร์แต่งกับ อ่องลู่ ทุกคนก็ยอมมีเกียรติยศเงินทองมากมายเป็นแน่ ไยต้องคิดถึงสิ่งบนฟ้า ที่จับต้องไม่ได้ด้วย!”

วาจาเฟิงกล่าวจบ อีกทางก็ตบโตะเสียงดัง ชายอาวุโสवादด้วยความ โม่โหว่า

“เจ้าบอดชบ! บรรณาการหลายแสนจากทางเหนือที่มีมาทุกปี พวกเจ้า บอกว่าไม่เอาก็คือไม่เอาฉันหรือ แต่งกับอ่องลู่ เกียรติยศเงินทองมากมาย เป็นแน่อะไรกัน แต่อ่องกระจอก ตอนนี้อย่างเอาแต่ตั้งต้นอยู่ในวังต่อ หากออก นอกวังไปครองพื้นที่บรรดาคักดีเมื่อใด ผู้ใดยังจะจดจำเขาได้ ถึงตอนนั้นก็คงหมดแค่รุ่นข้าหย่งเซ็งป้อ พวกเจ้าสามคนไม่ได้เกียรติยศอะไรไปด้วยเลย แม้แต่น้อย”

คนผู้นี้ยอมเป็นอวีหยวนกั๋ง บรรดาคักดีหย่งเซ็งป้อ กล่าววาจารุนแรงด้วย เพราะชายชราเป็นขุนพลมาจากต้าถง ยามโม่โหขึ้นมาทีล่ำแดงฤทธิ์เดชบารมี พวยพุ่ง ชายวัยกลางคนที่ถูกสั่งสอนรีบก้มหน้าลงบ่นพึมพำว่า

“ไม่มีตำแหน่งบรรดาคักดีก็มีชีวิตมาได้ตั้งหลายปี ตระกูลหลินก็เหมือนกับงู คนอื่นเห็นแล้วไม่ได้เกรงกลัวอันใด ถึงตอนนั้นพวกเราทุกคนคง...”

พูดได้เพียงครั้งเดียว อวีหยวนกั๋งก็ก้าวเท้าเข้ามาตวัดมือขึ้นตบบ้องหูไป ทีหนึ่ง ตวาดด่าดังว่า

“เจ้าลูกเนรคุณ!! ทำการค้ากับทางเหนือใหญ่โตเช่นนั้น เจ้าคิดว่าไม่มี บรรดาคักดีนี้ ไม่มีคนเมืองหลวงพวกนั้นดูแล เจ้าจะยังสุขสบายราบรื่นเช่นนี้ ได้หรือ ถึงตอนนั้นเกรงว่าเจ้าคิดเสียใจก็คงสายไปแล้ว คนอื่นแย่งการค้าเจ้าไป ยังจ้องทรัพย์สินสมบัติเจ้าตาเป็นมันอีก อ่องลู่ไปครองพื้นที่เมื่อใด ตำแหน่งพวกนี้ ล้วนราวกับสุนัขผายลม มิเช่นนั้นทุกปีพวกเราจะจ่ายให้ขุนนางซานซี แม่ทัพต้าถง และขุนนางหลายระดับมากมายเช่นนั้นทำไมกัน... ข้าเลี้ยงชีวิตมา กลับถูกเดรัจฉาน เช่นพวกเจ้าพร้าบ่น เจ้าคิดว่ามีบุตรสาวหมั้นหมายกับอ่องลู่ได้ก็เก่งกล้าไม่ไว้หน้า ใครได้แล้วหรือ”

ชายวัยกลางคนผู้นั้นรีบก้มหน้าลง หุบปากเงียบ ชายวัยกลางคนอีกคน

เห็นแล้วก็กระโดดตัวถอยหลังไปสองก้าวแล้วขึ้นเบา ๆ ว่า

“ท่านพ่อ พี่ใหญ่กล่าวได้ถูกต้อง คนเมืองหลวงพวกนั้นเรียกร้อเงเงินทองจากพวกเรา ใช้คนของพวกเรา ยังก่อเรื่องใหญ่ขนาดนี้ที่ตอนเหนืออีก วันหน้าอาจมีสักวัน พวกเขาก็ใช้ว่าจะไม่...”

วาจาลังเล อวี๋หยวนกั๊งแค้นหัวเราะก่อนกล่าวว่า

“ถึงตอนนั้นเรื่องนี้ก็ไม่ขึ้นอยู่กับเจ้าแล้ว พวกเจ้าไม่เห็นหรือว่าอยู่ซึ่งโหวเวลานี้มีผู้ใดกล้าล่วงเกิน...วันนี้ส่งคนไปเทียนจินจับตาดูให้ดี ดูว่าผงด่างมาจากที่อื่นหรือว่ามาจากตอนเหนือ มีข่าวเมื่อใดให้รีบมารายงาน!!”

วันที่สิบเอ็ดเดือนสี่ ตระกูลหม่าเมืองเซวียนผู้ส่งคนมาสองสามคน ทำทางใหญ่โตดุจเดียวกับหม่าอวี่น หม่าฮู่ซ่านที่มาใหม่ผู้นั้นเป็นคนเปิดเผย อายูราวสามสิบห้าสามสิบหก ว่ากันว่าเป็นทหารคนสนิทของหม่าฟาง ความที่เป็นคนคล่องแคล่ว ดังนั้นจึงได้ทำหน้าที่ดูแลจัดการอีกหน้าที่หนึ่ง

ครั้งนี้เขามากับผู้ติดตามก่อน พอมาถึงก็ไปที่ร้านสามนที บอกว่าอีกหกวันจะมีรถขนผงด่างยี่สิบคันมาถึงเทียนจิน

รถใหญ่จากเมืองเซวียนผู้กับรถใหญ่ของกองกำลังหู่เว่ยไม่เหมือนกันของกองกำลังหู่เว่ยเป็นรถม้าสี่ตัว ลากได้ถึงหนึ่งพันห้าร้อยซั่งขึ้นไป แต่ของเมืองเซวียนผู้ได้อย่างมากก็แค่หกร้อยซั่ง ยี่สิบคันรถรวมแล้วก็หมื่นกว่าซั่งได้

ร้านสามนทีในเมืองเซวียนผู้สร้างเสร็จและเปิดกิจการแล้ว ไม่ได้ใช้จ่ายเงินแม้แต่หน่วย ล้วนเป็นตระกูลหม่าและตระกูลลิ่ช่วยกันออก ร้านสามนทีแค่ส่งคนมาเท่านั้นก็พอ

ในเมื่อทางนั้นอำนวยความสะดวกให้เช่นนี้ หม่าฟางส่งคนมา อย่างไรก็ตามหวังทงก็ต้องให้พบ หม่าฮู่ซ่านเมื่อได้พบก็ทักทายตามมารยาทแล้วบอกถึงผงด่างยี่สิบคันรถที่กำลังเดินทางมาว่าใกล้จะถึงแล้ว

หวังทงหันหน้าไปมองจางจุนเต๋อที่ให้มาร่วมพบปะด้วย พบกับคนต่างกัน จุดหมายต่างกัน คนที่มาร่วมพบด้วยก็ย่อมต่างกัน ล้วนหมายถึงการให้ร่วมหรือให้เห็นหวังทงมองมา จางจุนเต๋อก็ค้ำหน้าก่อนกล่าวว่า

“รถยี่สิบคันก็น่าจะราวหมื่นกว่าซิ่ง หากจะขายให้หมดเกรงว่าต้องใช้เวลาลักหน้อย แต่ขายไม่ยาก”

ได้ยินดังนี้ห้วงหวงก็พยักหน้าเอ่ยว่า

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ตามราคาที่ตั้งละสิร้อยสามสิบอีแปะ ไปเบิกเงินที่ต้าไหให้พี่หม่าท่านนี้น่ากลับไปแล้วกัน”

จางฉุนต่อขมวดคิ้ว หากก็รับคำสั่ง ในใจรู้สึกไม่ค่อยพอใจเมืองเซวียนผู้รถสองคันก่อนหน้าก็เพราะมีคนฝากฝังมาขาย นี่ยังส่งมาอีกหลายคันรถ แม้ว่าผงด่างจะเป็นของจำเป็น อย่างไรก็ตามก็ขายง่าย แต่การแบ่งไปตามร้านสาขาต่างๆ ก็ต้องมีคนงานมาจัดการ นับว่าเป็นแรงงาน ตระกูลหม่าช่างไม่รู้เรื่องรู้ราวเสียเลย

สินค้ายังขายไม่หมด ห้วงหวงก็คิดบัญชีจ่ายเงินให้ไป เงินหลายพันตำลึงสำหรับตระกูลหม่าย่อมไม่เท่าไร หม่าฮู่ชานเองก็ย่อมรู้สถานะห้วงหวง รู้ว่าหลายพันตำลึงสำหรับอีกฝ่ายแล้วก็ไม่เท่าไรเช่นกัน แต่การจ่ายง่ายตายเช่นนี้นับว่ามีโชครวมตา

หม่าฮู่ชานคุกเข่าลงขอบคุณ รอห้วงหวงเรียกให้ลุกขึ้นจึงยืนขึ้นเอ่ยว่า

“กล่าวกับไต้เท้าหวังตามตรง ผงด่างพวกนี้หาง่าย หากสามารถขายที่เทียนจินได้ ทุกเดือนส่งมาร้อยคันรถก็ยังไม่ยาก”

ได้ยินว่าร้อยคันรถจางฉุนต่อก็เงยบกริบ เขาจัดตัวเองอยู่ในสถานะพ่อบ้านของห้วงหวงไปแล้ว ในใจคิดว่าตระกูลหม่าเอาเปรียบเช่นนี้ ราวกับได้คืบจะเอาศอก ร้อยคันรถเท่ากับหลายหมื่นตำลึง ร้านสามคนที่ควรต้องรอบคอบบ้าง

สีหน้าห้วงหวงยังคงนิ่ง แต่ในใจคิดคำนวณแล้ว ตนเองทางนี้แค่เสียเวลาไม่มาก หากสามารถสร้างสายสัมพันธ์กับเมืองเซวียนผู้ได้ น้ำใจนี้ก็นับว่ายิ่งใหญ่ไม่หน้อย ถ้าอีกฝ่ายจะไม่รู้งานก็แล้วแต่พวกเขาเถอะ ขณะกำลังจะกล่าว หม่าฮู่ชานก็เอ่ยเสียก่อนว่า

“นายท่านและนายน้อยเราสั่งมาว่า มีเรื่องใดก็อย่าได้ปิดบังไต้เท้า ผงด่างเมืองเซวียนผู้หนึ่งคันรถ คันละหกร้อยห้าสิบซิ่ง หนึ่งซิ่งขายสิบอีแปะ แพงสุดไม่เกินยี่สิบอีแปะ”

กล่าวถึงตรงนี้จางฉุนต่อก็อดแค้นเสียดสีไม่ได้ เทียนจินขายซั่งละ

สี่ร้อยสามสิบอีแปะ หนึ่งซังก็ได้กำไรมากมายถึงเพียงนี้ หวังทงเองก็ตกใจ กำไรมหาศาลยิ่งนัก หม่าฮู่ชานเห็นสีหน้าทุกคนแล้วก็รู้สึกได้ใจอย่างมากจึงกล่าวว่า

“ต้นทุนผงด่างแท้จริงแล้วอยู่ที่รถขนและคนงาน หนึ่งซังขายสิบอีแปะ กำไรก็ไม่น้อยแล้วจริงๆ นายท่านเรากล่าวว่า ทางเทียนจินหากไม่มีได้ทำคอดูแลก็ทำอันใดไม่ได้เลย จึงคิดขอให้ได้ทำหวังเปิดร้านขายผงด่างให้โดยเฉพาะร่วมทุนกันทำการค้านี้ ทุกคนล้วนร่ำรวย”

ไต้ยีนเช่นนี้สีหน้าไม่พอใจของจางจุนต่อภักมลายหายไป หลังคำนวณคร่าว ๆ แล้วสีหน้าก็โลดตใจ นี่มันกำไรก้อนโต หวังทงพยักหน้ายิ้มๆ เมืองเซวียนผู่ตนเปิดร้านสามหนี ที่เทียนจินก็เปิดร้านค้าขายสินค้าจากเซวียนผู่ แม้ว่าตนเองได้ประโยชน์ แต่ตระกูลหม่าก็มีได้กำไรน้อยลงแม้แต่น้อย

เมืองเหลียวโจว เมืองเซวียนผู่ ขุนพลสองเมืองนี้เชี่ยวชาญหลักการค้ามากกว่าตนเสียอีก ไม้ใหญ่นอกด่าน ผงด่าง แต่ละอย่างล้วนเป็นแหล่งเงินทองที่คิดไม่ถึง ความรู้และประสบการณ์ที่มีมาแต่โลกก่อนนั้นไม่ได้ถูกใช้ประโยชน์อันใด ช่างน่าขันเสียจริง

หวังทงคิดอยู่นานก็คิดไม่ออกกว่าที่จางเจียวมีที่ไหนผลิตผงด่างได้ ในใจรู้สึกอยากรู้จึงเอ่ยถามว่า

“ผงด่างพวกนี้เมืองเซวียนผู่ผลิตเองหรือ”

ไต้ยีนหวังทงถาม หม่าฮู่ชานเกือบหลุดหัวเราะออกมา หากก็เกรงว่าจะเสียมารยาท ได้แต่รีบกำหน้าลงกระแอมไอยั้งเอาไว้ เงยหน้าขึ้นตอบว่า

“เรียนได้เท่า เมืองเซวียนผู่ดินดีน้ำดี จะผลิตผงด่างได้อย่างไร ผงด่างพวกนี้มาจากพวกอันตันนอกด่าน”

ไต้ยีนสิ่งที่ไม่เคยไต้ยีนมาก่อนหวังทงก็งุนงง หม่าฮู่ชานสังเกตเห็นแล้วเล่าต่อโดยไม่รอให้หวังทงถามซ้ำ

“บนทุ่งหญ้ามีแอ่งน้ำมาก พวกเขาทางนั้นเรียกว่าแอ่งทะเล แอ่งทะเลมากแต่ที่คนและม้ากินได้กลับมีน้อย ส่วนใหญ่เป็นน้ำที่มีแร่ผงด่าง แอ่งทะเลมีผงด่างหนาหลายชั้น แคตักขึ้นมาก็ได้แล้ว ของเล่นพวกนี้บนทุ่งหญ้าไม่มีราคาแม้แต่อีแปะเดียว พวกเขาไม่ใช้กัน พ่อค้าจากซานซีเห็นแล้วก็เลยใช้ของไม่มีราคาแลกมา

จากนั้นใช้รถม้ารถเทียมวัวชนมาที่แผ่นดินต่ำหมิง ชายได้เมื่อใดก็ร่ำรวยใหญ่”

ห้วงหวฟังอย่างตั้งใจ ได้แต่พยักหน้าหงิกๆ หม่าฮู่ซานกล่าวยิ้มๆว่า

“นายท่านเราประจำที่เมืองเซวียนฝูมานานปี เผ่าเล็กเผ่าน้อยบนทุ่งหญ้า ล้วนยาเกรงบารมีนายท่าน พวกที่ซานซี้ก็ช่างค้ำก้ำไรเกินควร ดั่งนั้นจึงคิดจะหาเส้นทางที่เมืองเซวียนฝู แต่จากเมืองเซวียนฝูจะชายไปยังเมืองในเขตปกครองเหนือ ชายปลืยกยากลำบากและก็ได้ทำอะไรเท่าไร ขณะที่เทียนจินมีพ่อค้ามารวมตัวกันมาก ชายได้ทีละมาก ๆ...”

“หม่าฮู่ซาน เจ้าอยู่จวนแม่ทัพหม่าเป็นแค่พ่อบ้านนั่นหรือ”

รัฐธรรมเนียมเช่นนี้ กล่าวได้มีหลักการเช่นนี้ ไม่เหมือนพ่อบ้านธรรมดา หม่าฮู่ซานก้มตัวลงกล่าวยิ้มๆว่า

“เงินทองเข้าออกในจวนเราล้วนเป็นข้าน้อยดูแล”

เป็นเช่นนี้จริง...

ในจวนหย่งเซียงป้อ บนโต๊ะยาวปูผ้าขาวมีผงด่างถูกเทไว้ หลายคนรุ่มล่อม รอบโต๊ะ ล้วนมีสายตาเคร่งเครียด มีคนกำขี้หน้าดูและดมตลอดเวลา

“สี่แบบนี้ กลิ่นบริสุทธิ์สะอาดแบบนี้ ไม่มีกลิ่นคาวดินแม้แต่หน่อย นอกจากตอนเหนือแล้ว ที่อื่นไม่มีผงด่างเช่นนี้”

ตอนที่ 45 |

มิตรเพราะมีศัตรูร่วมกัน เสาหลักใกล้หัก

“ฟ้อง! ท่านไม่เป็นอะไรระมัง!”

ณ โรงเตี๊ยมที่เมืองเฟินโจว ไฉฝูหลินมองดูชายวัยกลางคนอย่างถี่ถ้วน ฟันน้องสายสัมพันธ์ผูกพัน อีกฝ่ายขยี้ตา ฟินยิ้มกล่าวว่า

“ถูกขังในจวนหย่งเซ็งป้อทั้งวัน ยากจะมีช่วงเวลาสบายๆ เช่นนี้ได้ หากจะเป็นอะไรก็คงเป็นการที่อ้วนขึ้นไม่น้อย ทางนี้มีเรื่องอันใดบ้าง”

ไฉฝูหลินมองประเมินด้วยสายตา ก่อนจะเสียงดังขึ้นว่า

“เป่าจื่อ เจ้านำคนออกไปเผ่าไกลๆ ข้ากับพี่รองมีเรื่องส่วนตัวคุยกัน”

ด้านนอกรับคำ ไฉฝูหลินและชายวัยกลางคนได้ยินเสียงคนห่างออกไปไกล แล้วจึงได้นั่งลง ไฉฝูหลินส่งขาให้ชายวัยกลางคน จากนั้นก็กล่าวขึ้นเบาๆ ว่า

“เจ็ดหมื่นตำลึงเลยนะ ยังมีสินค้าอีกราวแปดหมื่น ต้องส่งไปภายในครึ่งปี ตระกูลอวีซ่างกล้าเอ่ยปากถึงเพียงนี้”

ชายวัยกลางคนไม่กล่าวอันใด เงียบไปก่อนจะถามขึ้นว่า

“หวังทงนั้นสั่งหารไปหลายพันบนทุ่งหญ้าจริงหรือ ข้านี้เป็นความจริงแท้แน่หรือ”

“จริงแท้ ขุนพลเมืองเซวียนฝูยังซื้อไว้เองหลายหัว หวังทงรายงานหัวที่เก็บไว้ไปที่กรมทหารแล้ว”

“ทหารราบสามพันสั่งหารทหารม้าหลายพัน...สามพันสั่งหารหลายพัน...”

คิดไม่ถึง คิดไม่ถึงเลย!”

แม้ว่าได้ยินข่าวอย่างบังเอิญที่จวนหยงเซิงป้อ แต่พอได้ยินกับหูจากปากน้องชายตนอีกครั้งก็ยังตกใจอยู่ดี ชายวัยกลางคนพึมพำไปมา ก่อนจะถอนหายใจกล่าวว่า

“เจ้าหวังทงนี้มีความสามารถอย่างไรกันแน่ หรือเป็นเทพสามเคียวรหกรกันถึงกับทำเรื่องเช่นนี้ได้ เดิมคิดว่าจะกำจัดมันได้แล้ว ตัดแขนขาของคนผู้นั้นทิ้งได้นึกไม่ถึงว่าเป็นโอกาสให้หวังทงได้สร้างความชอบ...น้องสาม เจ้ายังจำเสนาบดีหวางแห่งกรมปกครองคนก่อนได้ไหม”

ไฉฟูหลินพยักหน้า กล่าวเสียงกระด้างว่า

“ยอมจำได้ คุณชายหวางผู้นั้นยังมีสถานะในสมาคมเราด้วยไม่ใช่หรือ มีเตาปรุยาที่ไม่เลิกก็ล้วนส่งให้เขาไป”

“หากมิใช่เพราะหวังทง จะถูกพวกเราจำใจต้องลงมือกำจัดทิ้งทั้งนั้นหรือ ยังมีหวังตัวอีกคน ตั้งแต่รัชสมัยว่านลี่ปีที่ห้ามาก็เริ่มมีผลงาน เจ้าหวังทงนี้เห็นชัดว่าเป็นดาวมาร เป็นปรปักษ์เรา...”

ถึงตรงนี้ชายวัยกลางคนก็ตบมือดัง กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“รอให้กลับเมืองหลวงก่อน อย่างไม่ก็ต้องส่งคนไปกำจัดเจ้านี้!”

“อย่างไม่ก็ต้องกำจัด แต่ก่อนมาพี่ใหญ่บอกว่าไม่ต้องใส่ใจหวังทงให้มากนัก ในวังเซาก็แค่ขุนนางที่เทียบเงิน พวกเราทำการให้รอบคอบ อยาได้ถูกพวกตาดูจุมกตในเมืองหลวงจับได้ก็แล้วกัน ดูแลเรื่องของตัวเองให้ดีกว่า”

ได้ยินไฉฟูหลินกล่าวเช่นนั้นชายวัยกลางคนก็พยักหน้า กำลังยกจอกชาขึ้น ไฉฟูหลินก็ยิ้มแล้วกล่าวอีกว่า

“พี่รองรู้ไหมว่าเหตุใดตระกูลอวีจึงปล่อยพวกเราออกมา เมืองเซวียนผู้เริ่มทำการค้าฝงต่างแล้ว ยังร่วมทุนกับร้านสามนทีที่เทียบเงินอีก การค้าฝงต่างนี้เป็นเส้นเลือดตระกูลอวี หวังทงไปแต่จะต้องยอมเป็นความแค้นใหญ่หลวงที่ตระกูลอวียอมปล่อยเรา คงคิดจะให้พวกเราต่อกรกับหวังทง”

กล่าวถึงตรงนี้ ช่างนอกก็มีเสียงรายงานดังมาว่า

“พ่อบ้านใหญ่อวีมาขอพบ!”

สองคนหยุดคุย ไม่นานด้านนอกก็มีชายวัยกลางคนก้าวเข้ามาในห้อง
ประตูปิดลง พ่อบ้านตระกูลบรรดาศักดิ์เยี่ยมคำนับก่อนจะกล่าวว่

“คำนับท่านหลินชูฉู ท่านหลินชูไฉ นายท่านเรามีวาจากล่าวกับท่าน
ทั้งสอง...”

ปลายเดือนสี่ รัชสมัยว่านลี่ปีที่แปด หวังหงได้รับตำแหน่งเพิ่ม นั่นคือผู้ช่วย
ผู้บัญชาการสำนักองครักษ์เสื้อแพร หากงานที่รับผิดชอบจริง ๆ ก็คือนายกองพัน
องครักษ์เสื้อแพรประจำเทียนจิน มีภารกิจกำกับดูแลโรงปั่นไฟเทียนจินและ
ที่ปรึกษากองกำลังหู่เว่ยสำนักอาซาหลวง

วันที่สองเดือนห้า มีญาติอู๋ต้าโหยวจากผู้เขียนรีบเร่งเดินทางมาถึงเทียนจิน
ทุกวันอู๋ต้าโหยวจะพยายามออกมาเดินหลายร้อยก้าว แต่ก็ต้องมีคนคอยประคอง
เอาไว้จึงจะเดินได้ เวลาที่เหลือก็อยู่แต่บนเตียง ร่างกายอ่อนแอลงทุกวัน

หวังหงเข้าไปคุยเป็นเพื่อนวันเว้นวัน ชายชราเห็นว่าสติสัมปชัญญะดี
แต่หวังหงมาเมื่อใดเขาก็มักเอาแต่คุยเรื่องการรบเมื่อก่อนกลับไปกลับมา เล่าเรื่อง
ยุทธวิธีทำศึกทางน้ำ หากมีคำถามก็จะถามพวกต่างชาติข้างนอกถึงยุทธวิธีรบ

ถึงขั้นนี้แล้วทุกคนก็ดูออกว่าขุนพลชรากำลังเหมือนตะเกียงใกล้ดับ
หวังหงเข้าไปเล่าให้อู๋ต้าโหยวฟังถึงดินแดนตะวันตก

เล่าว่าเรือพวกนั้นรอนแรมกลางมหาสมุทรหาแผ่นดินใหม่ หลายแสนคน
รบชนะกองทัพหลายล้าน ครอบครองแผ่นดินที่กว้างใหญ่พอกับแผ่นดินต้าหมิง
กวาดเก็บเอาเงินทองกลับไปนับไม่ถ้วน

ห่างไปทางตะวันตกหลายพันลี้มีแคว้นของพวกพะรังคีไม่น้อย แม้ประชากร
ไม่เท่าต้าหมิงหนึ่งมณฑล แต่ก็รบเก่งมาก เลือเถาะอาวุธดี เดินเรือไปยัง
ที่ต่าง ๆ เพื่อครอบครองดินแดน พวกชาวพะรังคีที่เฉินหลินจับส่งมาที่เทียนจิน
ก็คือคนพวกนี้ เพียงแต่เห็นแผ่นดินต้าหมิงเข้มแข็งจึงยังไม่กล้ารุกราน

ประวัติศาสตร์จำได้ไม่มาก แต่แผนที่โลกยังคงพอจำได้บ้าง การรบกับ
วอแก้วก็พอจำได้อยู่ หวังหงเล่าถึงแผ่นดินในทะเลใต้ที่ถูกพวกพะรังคีครอบครอง
ไปไม่น้อย ยังเล่าถึงวอแก้ว อู๋ต้าโหยวฟังอย่างตั้งใจ ทว่าเป็นเพราะสภาพร่างกาย

วันรุ่งขึ้นก็จดจำไม่ได้แล้ว

เรื่องที่ห้วงหวงเล่ามาก็มิใช่ความรู้ข้ามภพอันใด หากเป็นคนที่เคยคบหากับพวกพะรังคีหรือพวกอวักวักที่มีความรู้มากหน่อยก็ล้วนเข้าใจได้ คนนอกก็เข้าใจอย่างมากก็แค่แปลกใจว่าห้วงหวงไยจึงรู้เรื่องมากมายเช่นนี้ นับประสาอันใดกับทุกครั้งที่เราล้วนไม่มีคนนอก

รัชสมัยว่านลี่ปีที่เจ็ด พ่อค้าแต่ละแห่งมายังเทียนจิน แม้กล่าววามาเพื่อค้าขายรำรวย แต่อย่างไรก็เป็นตลาดเกิดใหม่ ส่วนมากจึงมาดูตลาดเลาเสียมากกว่า

พอรัชสมัยว่านลี่ที่แปด ชาวาก็ค่อยๆ กระจายไปอย่างรวดเร็ว ทุกคนเริ่มรู้เส้นทาง มาแล้วก็ตั้งใจทำการค้ากัน เมืองเหลียวโจวและเมืองเซี่ยนฝูล้วนมาตั้งร้านค้าที่นี่ ทั้งชายฝั่งต่าง ทั้งชายฝั่งใหญ่ เปิดร้านกันครบครัน ทุกคนล้วนรู้ดีว่าการค้าที่เทียนจินเริ่มขยายวงกว้างขึ้นอีกแล้ว

ในนี้ไม่รู้ว่ามีโอกาสทางการค้าซ่อนอยู่เท่าใด ไม่ใช่ว่ามีทำกำไรหรือไม่ แต่เป็นมาแล้วทำกำไรเท่าใดต่างหาก

ร้านที่สร้างใหม่เพิ่งเริ่มขึ้นโครง คนที่มาขอเช่าก็ล้นหลามเหยียบกันจนธรณีประตูแทบพัง มีคนถึงกับไปดูที่ร้านประกันภัยว่าจะมีโครงการใหม่ออกมาเมื่อใด พื้นที่ทุกซุนมีค่าดังทองคำ วาจาไม่ผิด

นอกจากเสบียงอาหารแล้ว สินค้าทางใต้มาเหนือเมื่อก่อนก็แค่มาหยุดพักที่เทียนจิน สินค้าส่วนใหญ่ส่งไปเมืองหลวง ตอนนี้อยู่สลับกัน สินค้าแดนใต้ส่วนใหญ่มาขนถ่ายลงที่เทียนจิน และแบ่งขายกันไปตามเส้นทางทางบก เส้นทางคลองส่งน้ำ และเส้นทางทางทะเล กลับกลายเป็นว่าเมืองหลวงต้องมาหาซื้อที่เทียนจินแทน

โอกาสทางการค้าไร้ขีดจำกัด ความเจริญเช่นนี้ ธรรมเนียมการงานก็ย่อมมาก ในเมืองนอกเมืองไม่มีคนว่างงาน ไม่มีเจ้าหน้าที่คอยซูดริต

ไม่ต้องกล่าวถึงพวกชายหนุ่มที่มาเทียนจินก็มีงานทำ หากพวกนักเลงหัวไม้ไม่ทำงานทำการ ทำเรื่องผิดกฎหมายเพียงเล็กน้อยก็จะถูกจับไปใช้แรงงานทันที อย่างเช่นงานสร้างท่าเรือ ปรับพื้นที่ริมทะเล เป็นต้น งานพวกนี้ลำบากมากทำไปไม่กี่เดือน ไม่ว่าผู้ใดก็จะรู้จักสงบเสงี่ยมขึ้น

พวกเจ้าหน้าที่ที่ซูดรีด ขอเพียงมีหลักฐานก็จะถูกลงโทษตามกฎหมาย ถูกพาตัวไปใช้แรงงานขุดดินที่ริมทะเลเช่นกัน

เรื่องเช่นนี้ตามหลักแล้วกองตรวจการและที่ว่าการซึ่งจวินต้องมีหน้าที่ดูแล แต่ที่ทุกคนกล่าวถึงและคิดถึงก็มีเพียงพวกองค์กรกษัเสื้อแพรของหวังทงเท่านั้น

ในเมื่อหวังทงพูดแล้วเชื่อถือได้ ยิ่งใหญ่ที่สุดในพื้นที่เทียนจิน พ่อค้าที่มาจากทุกสารทิศก็ยอมมาเยี่ยมคารวะ แสดงความเคารพ

เดิมนั้นหวังทงไม่ยากพบคนพวกนี้ ขอเพียงพวกเขาทำการค้าที่เทียนจิน หวังทงเก็บภาษีตามระเบียบ ก็สามารถได้เงินก้อนใหญ่กันถ้วนทั่ว เพียงอีกฝ่ายรักษากฎธรรมเนียม ก็ยอมไม่มีเรื่องใดทำให้พวกเขาต้องยุ่งยากลำบากใจ

หวังทงคิดเช่นนั้น ทว่าพวกพ่อค้ากลับไม่คิด พอหวังทงไม่ให้พบ พวกเขาคิดว่าตนเองล่วงเกินได้เท่าหวัง ทำการค้าก็จะรู้สึกอกสันขวัญแขวนไม่หยุด

หลังหยางซือเฉินเอย่ยเตื่อน หวังทงก็ต้องกล้ากลืนฝืนทนทำความเข้าใจ แต่ก็ไม่อาจให้พบทุกคน พวกที่มาขอคารวะให้ไปลงชื่อในสมุด หากระดับสถานะไม่สูงพอก็จะให้ทิ้งของขวัญไว้ หากมีระดับสถานะหน่อกยกี้แจ้งชื่อไว้หรือแจ้งเรื่อง ที่คิดจะทำ อีกสองสามวันสำนักองค์กรกษัเสื้อแพรจะส่งเทียบเชิญให้มาพบ แม้ว่าพวกหยางซือเฉินจะเป็นผู้คัดเลือกและตอบรับ แต่ก็กันว่าถูกต้องตามธรรมเนียม ทำให้ทุกคนรู้สึกสบายใจ

ทว่าก็มีบางคนยังอยากขอพบให้ได้ เช่นเป่าเสี้ยวจิวจากกองขนส่งเกลือไห้โจว ท่านเป่าผู้นั้นนำเทียบเชิญที่ระบุว่าเป็นตัวแทนจากหัวหน้ากองขนส่งเกลือไห้โจวมา

กองขนส่งเกลือไห้โจวนี้เป็นหน่วยงานทางการในพื้นที่ค่าเกลือไห้โจว คนระดับหัวหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ที่หน่วยงานนี้ล้วนอวบน้ำอันดับหนึ่งในใต้หล้า หากมีไซ่คนสนิทขุนนางใหญ่ในราชสำนักยอมไม่อาจได้งานนี้ไปครอง

ว่ากันว่าผู้ที่รับตำแหน่งนี้เป็นคนเก่าคนแก่ในจวนอ่องอวี๋ ได้มาดำรงตำแหน่งตั้งแต่วัยหนุ่มหลังซึ่งปีที่ห้า ในเทียบเชิญแนะนำตัวว่า เป่าเสี้ยวจิวคนสนิทของหัวหน้ากองขนส่งเกลือ คนเช่นนี้มาคารวะถึงที่ อย่างไรก็ตามก็ต้องให้พบ

เห็นการแต่งกายของเป่าเสี้ยวจื่อแล้วก็รู้ว่าเขามีสถานะเป็นบัณฑิตระดับชีวิตไหนั้น หากจากการพูดจากก็ได้รู้ว่าเป็นพวกเชี่ยวชาญการสังคม ต่อหน้าผู้มีอำนาจเช่นหวังทงยังคงพูดจาได้นิ่งเป็นธรรมชาติ

“นายท่านเราให้นำของดีจากไห้ใจวมามอบให้ใต้เท้า ขอใต้เท้าโปรดรับไว้... ข้าน้อยมาครั้งนี้ จริง ๆ ก็มีเรื่องขอร้อง อีกหกเดือนข้าน้อยจะเดินทางไปกว้างตงซื้อหาสินค้ากับพวกต่างชาติ แต่ภาษาไม่ได้ เกรงว่าจะทำงานไม่สำเร็จ ได้ยินว่าใต้เท้ามีสำนักศึกษาฝึกคนในด้านนี้ จึงขอใต้เท้าช่วยสักครา”

จางอวี่เป่ยจัดการเรื่องสำนักศึกษาได้ดี แต่คนที่อบรมขึ้นมาไว้ใช้งานในโรงตีเหล็กเป็นหลัก เป็นครั้งแรกที่มีคนมาถามเช่นนี้ ไปเอาเหมินเจรจา กับพวกต่างชาติ ย่อมต้องอาศัยความสามารถในการแปลอย่างมาก หากคนมาเป็นล่ามส่ง ๆ ไม่ได้ หวังทงเลยรับปาก

ในเมื่อหวังทงรับปาก เป่าเสี้ยวจื่อก็ผ่อนคลายลงไม่น้อย ยิ้มแล้วกล่าวสัพเพหระว่า

“...เดิมเดือนสี่สมควรถึงเทียนจิน แต่ระหว่างทางเจอคลื่นลม เรือต้องจอดซ่อมที่ซานตง จึงได้...”

สองฝ่ายสถานะไม่ได้ต่างกันเท่าไร กล่าวสัพเพหระแล้วก็อำลากันพอเงยหน้าขึ้น ด้านนอกก็มีคนวิ่งเข้ามาอย่างเร่งร้อนใจ ตะโกนมาแต่นอกประตูว่า

“ใต้เท้ารีบไปเร็ว! ขุนพลอวี่ไม่ไหวแล้ว!!”